

— Vine șefu'!!!

— Las-să vie...

Cum devine precoce

UN

COPIL OBÎȘNUIT

Marea mea durere și mai ales a părinților mei a fost aceea că nu m-am născut copil precoce. Au încercat sărmanii în fel și chip să mă reprofileze din copil normal în copil științietor, dar eforturile lor s-au dovedit zadarnice. Cu toate bomboanele, amenințările, ciocolata, bățile și jucăriile primite, nu reușeau, la vârsta de doi ani și jumătate, să scoată de la mine decît „păsărică albă-n cioc” sau „cățeluș cu părul creț”, dar absolut nimic, un cuvîntel sau o părere în materie de Greta Garbo, Marlene Dietrich sau charleston...

Cu toate aceste grave deficiențe și cerebrale rămîineri în urmă, la școală și după aceea în viață, m-am descurcat satisfăcător... Totuși, pecetea de copil neprecoce a stăruit multă vreme în chip de aureolă neagră deasupra capului meu. Astăzi însă mă declar mulțumit. Victoraș, nepotelul meu cel mai mic, ne-a reabilitat familia fără copii precoci în sînul ei...

Victoraș e un copil precoce. La vârsta de patru ani e un mic filozof, un mic savant și, dacă ar obține dispensă de vîrstă, s-ar putea prezenta la examenul de stat. E drept că nu s-a născut el chiar precoce, meritul deosebit îl au părinții. Se preocupă de creșterea lui intelectuală în cel mai înalt grad.

La împlinirea celor patru anișori, unul dintre numeroșii invitați a insistat pe lingă sărbătorit:

— Victoraș, recită poezia „Păsărică albă-n cioc”.

Victoraș a roșit pînă-n vîrfurile urechilor și a rostit stîmjenit:

— Dar cine credeți că sînt eu să recit „Păsărică albă-n cioc? Rugați-l pe nenea Alecu. (Nenea Alecu, sînt eu...)”

— Victoraș — intervine mămița lui — povestește ce-ai văzut la cinema.

— La „Vîrsta dragostei”? întrebă Victoraș.

— Nu, pușor, filmul ăsta a rulat demult. Atunci aveai trei ani, n-ai înțeles mare lucru. Istorisește ce-ai văzut la „Cartouche” sau la „Divorț italian”.

— L-am văzut pe nenea Cartuș sărutînd-o pe tanti Cartuș.

— Bravo! Acum spune pentru ce o săruți?

— Eu știu de ce? Pe matală de ce te săruți tata?

Părinții rîd satisfăcuți; Victoraș prinde curaj și continuă:

— Dar nenea Cartuș săruți și pe o altă tanti...

— De ce o săruți?

— Știu eu de ce? Poate că altfel nu-i dădea bomboane...

— Și e frumos să săruți pe o altă tanti? rîde tăticiu...

— E frumos, tăticiule, altfel nu se arăta în film... Dar cel mai mult mi-a plăcut cînd nenea din umbră a împușcat-o pe tanti Cartuș.

— De ce a împușcat-o?

— De ce? Pentru că n-a vrut să-l săruțe și pe el... Și bine i-a făcut! Că de aia există tantile: să săruțe!

Părinții îl îmbrățișează pe sărbătorit...

— Bravo, Victoraș! De unde știi că tantile există pentru ca să săruțe?

— Cum să nu știu? În „Divorț italian”, tanti săruți cînd e în rochie, tanti săruți cînd e în pijama, în „Apartamentul”...

— L-ați dus și la „Apartamentul”?! se miră un musafir!

— L-am dus, dragă, de ce să nu-l ducem? Să ajungă un Alecu? (Alecule sînt eu). Cînd s-o logodi să-i spună logodnicei „Păsărică albă-n cioc”?

— Stai, frate, dar nici să-l înveți de la patru ani să-și ducă logodnica în... în...

— În apartament! intervin eu.

— Nu te amesteca tu! mă pune la punct maică-sa.

— Ba de ce să nu se amestece? face Victoraș. Să nu se amestece nenea cel rău!

— Care nenea cel rău?

— Cel rău, care i-a dat banii lui tanti și tanti i-a aruncat înapoi!

— De ce i-a aruncat tanti banii înapoi? rîde cu poftă tăticiu.

— Nu știu de ce... Fiindcă a jignit-o...

— Bravo!

— I-a dat prea puțin!...

— De unde știi, păcătosule?

— Mi-a explicat tăticiu!...

Îl privesc năuc pe tăticiu... Și tăticiu hohotește fericit. Are un copil precoce...

— Ei, ce zici, Alecule? mă bate pe umăr tăticiu... Tu știai toate astea la vîrsta lui?

— Nu! Îngîn eu buimăcit... Eu eram un copil timpit!

— Pesemne că nu le știi nici la vîrsta ta! rîde el în gura mare. Un copil trebuie educat de mic. Să-l arunci în viltoarea vieții, din fragedă copilărie!

— Bine, dar vād că tu îl arunci prin alte părți!... Îl arunci în Carmen de la Ronda, în Apartamentul, în...

— Măi... cățeluș cu părul creț! se indignază tatăl sărbătoritului, dar unde, mă rog, să-l duc? La Gulliver? Nu-l vezi? E un copil precoce! Aseară l-am dus pentru întlia oară, noaptea, la restaurant. Ne-a distrat grozav.

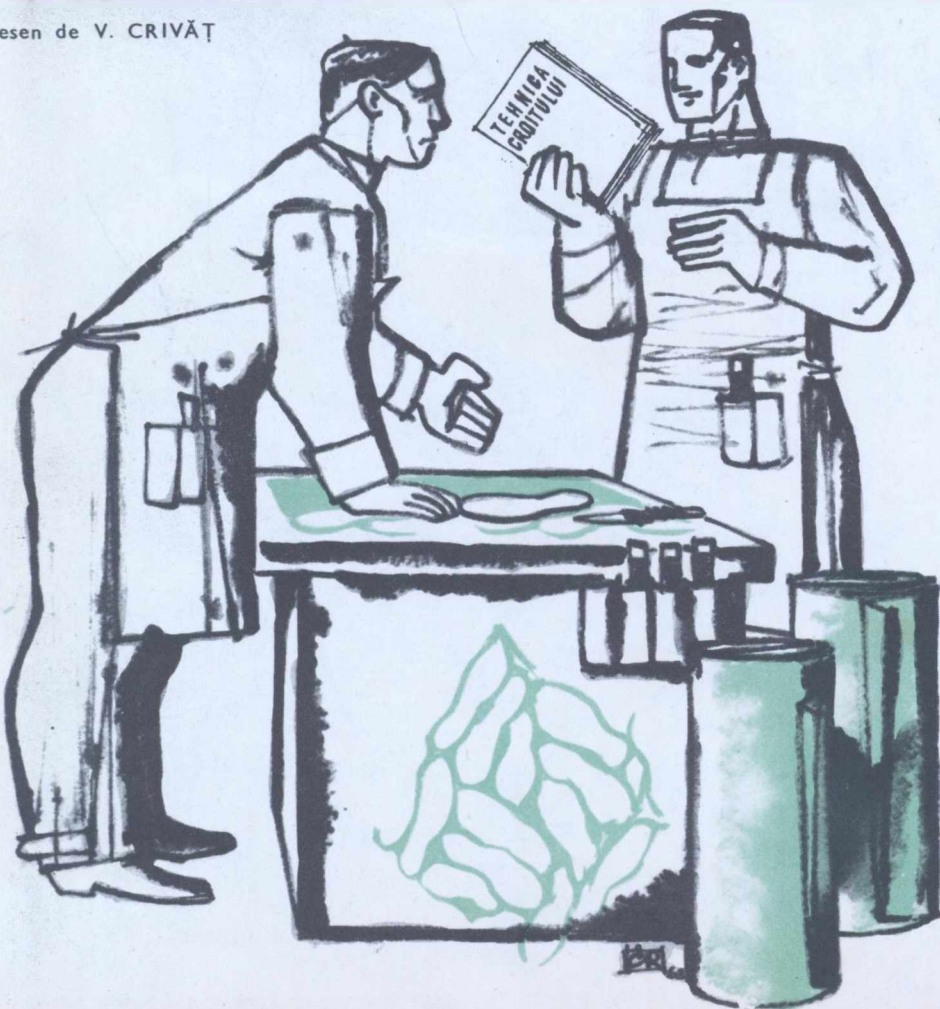
— A spus o poezie? Întreb eu plin de speranță.

— Poezie? face maică-sa cu dispreț. A cîntat un mambo cha-cha că-ți venea să-l mănînci!

Am rămas năuc.

Un lucru totuși nu mi-e limpede: ori e Victoraș prea din cale afară de precoce, ori sînt eu prea întîrziat...

Desen de V. CRIVĂȚ

— Cum reușești să reduci atît de mult consumurile la aceste materiale?
— Însușindu-mi temeinic aceste materiale!

I. AVIAN

RECONSIDERARE

De mii de ani de pe pământ
Înamorații, rînd pe rînd,
În lună și-au mutat mereu
Al dragostei lor curcubeu.

Căci, nu-și afla iubirea loc
Pe globul măcinat de foc,
Găsindu-și singura scăpare
În planetara evadare...

De aceea dacă împreună
Vom poposi cumva în lună,
Vom auzi, în miez de noapte,
Din vécური lungi, amare șoapte.

Atunci vom primi iubirea
În loc de moarte, fericirea
Julietei vom reda-o iară
Scoțînd-o din cavou afară.

Vom lecui plînsul Lenorei;
Vom stînge-n geana aurorii
Chemările de peste valuri
Cînd Solveig aștepta pe maluri.

Lin Cătălina fericită,
Spre Hyperion, îndrăgostită,
Va colinda seară de seară
Pe-o navă interplanetară.

Și chiar otrava vom opri
Din mîna doamnei Bovary,
Pe Traviata provizoriu
O vom plasa la sanatoriu...

Și obsedat de-al soaței chip,
Pe-ocean cîț și pe nisip,
Ulise cel rătăcitor
Și-a pus la bord televizor!

Și tot la fel și Loreley
Și-o tunde părul lung, bălai,
Să nu mai ispitească iar
Pe legendarul marinar.

Pe Paris l-om salva din cursă
Să nu-și mai joace iar la bursă
Iubirea-i pe un măr, atît,
Și-acela să-i rămîie-n gît...

Pe Albă ca Zapada, buna,
N-o voi lăsa să doarmă într-una,
O voi muta la mine-n bloc
Și nu va mai dormi de loc...

Blînd, Cleopatrei îi vom duce
Nu șerpi cînd fi-va să se culce
Cî bon la plastochirurgie
Ca nasu-i lung, cîrn să devie.

Pe-Othello grabnic îl vom pune,
Ca furibundă-i pasiune
Să-și schimbe tragicul destin,
La tratament cu Carbazin.

Și de iubire înșelată,
Să nu se-ncreadă niciodată,
Va învăța și Cio-Cio San
Ce-i ajutor... american.

Și dragostea lor disperată,
De astăzi reconsiderată,
Pe Terra o vom lua cu noi
S-o dăm pămîntului-napoi!

Căci vreau ca peste ani să spună
Îndrăgostiții toți din lună
Zărînd a Terrei strălucire:
— Priviți, e toată din iubire!

Romanticii

Ei luni la curs s-au cunoscut
Și s-au privit și s-au plăcut...

Iar marți nebuni de-ndrăgostiți
Se logodiră fericiți...

Șopteau aprinși, ca scoți din minți
Cu buzele de jar, fierbinți:

„Iubirile adevărate
Sînt flăcări și intensitate!”

De aceea miercurea la Sfat,
Iubire veșnic și-au jurat.

Joi le-a fost „luna de miere”,
Un veac părea de mîngîiere...

Deh, vineri s-au cam supărat
Dar „pîn' la prînz s-au împăcat:

„Iubirile adevărate
Sînt flăcări și intensitate!”

Dar sîmbătă iar s-au certat
În draci și nu s-au mai iertat.

Duminică, tot scoți din minți,
S-au reîntors, fierți, la părinți.

Și luni i-am întîlnit pe soți
Pledîndu-și propriul divorț!

Le-am spus: „Cam scurt fu mariajul
Și veșnicia și menajul!”

El mi-a răspuns: „Aș, mult prea lung,
Doar două zile îmi ajung!

Presimt o dragoste mai mare
Pe săptămîna viitoare.

Iubirile adevărate
Sînt flăcări și intensitate!”

...I-am ascultat... Ce să le spun?
Sînt flăcări?... Poate!... Dar și scrum!

NICOLAE TĂUTU versuri satirice

Veneția 1963

Se stinge pacea turburei Veneții,
Cresc baze noi sfîrșind lumini de baluri,
Un steag vîrgat s-agită sub portaluri
Cu filsierea lui umbrînd pereții.

Rachetele au împtînzit canale,ri,
Ameninșînd iar floarea tinereții,
Profilul lor alungă suflul vieții,
Cutremurînd ale tristeții valuri

RĂZBUNAREA POETULUI

— Iubito, toată primăvara
Ți-o dau în cartea-mi de poeme,
Și sigur sînt, ducînd povara
Altlor flori, c-o să te cheme,
Te-o obseda în orice zi,
La orice pas te-o urmări,
Te va lega al său cuvînt
Pînă dincolo de mormînt!

Ea n-a crezut... Plecă în pripă...
Dar de atunci în jață are
Volumul meu în orice clipă
În zeci și zeci de exemplare,
Căci jata ce m-a refuzat
Lucrează la anticariat
Ștergînd de praf, pe rafturi, sus,
Volumele cu preț redus...

Că în cazărmi reci fevi-aliniate
Au sfîrșecat văzduhul calde zile
Cu largi păduri de moarte semămate.

Spre-un „duce” nou, cu graiul de Sybile,
Poporul dirz cutezător răzbate:
— Nu-noie morții, e-n zădar, copile!

(După Eminescu)

E imposibil să-i iei un interviu serios maestrului Tudor Mușatescu.

— Parcă v-ați fi născut la Gura Humorului — încerc eu o glumă.
— Da' de unde, zice, la Cimpulung-Muscel. Un orașel cu oameni veseli și sănătoși. Era prin...

— Știu! Dacă anul acesta ați implinit frumoasa vîrstă de 60 de ani, era în...

— 1914...
— Maestre, e desigur o greșeală...
— Sper să nu fie: atunci m-am născut ca scriitor. Adică, am debutat la revista „Copiilor și a Tinerimii” cu... „Cîntece de leagăn”.
— Erați, cum s-ar zice, un talent în față. Ascuns...

— Exact. Mă ascundea un oarecare Ion Freamăt, pe urmă un altul, Mircea Boldur...

Zimbesc. Maestrul nu știe că, înainte de a-l vizita, am trecut pe la biblioteca Academiei, unde l-am găsit ascuns sub aceste pseudonime și sub altele ca: Simeon Kiru, Lunettes Noires, Escu.

— După cite știu, de la început v-a atras umorul...

— Da — am intrat pe poarta literaturii în... glumă.

— Cu toate acestea, ați îndeplinit funcții serioase: secretar de redacție, redactor și chiar director de revistă.

— E adevărat. Mi-aduc aminte că, lucrînd alături de Camil Petrescu la revista „Cetatea literară” și la „Săptămîna muncii intelectuale și artistice”, unde am fost secretar de redacție, nu o dată ne-am petrecut nopțile pe mesele redacției. Scriam versuri, schițe, articole, cronici dramatice... și deseori, de oboseală, mi s-a întîmplat și mie și lui — să înmuiem tocul în cafea și să ducem la gură sticla cu cerneală...

— Microbul literaturii însă nu v-a înspăimîntat...

— Nu, pentru că sînt și doctor... în Litere.

— Știam că ați urmat Dreptul. N-ați judecat nici un proces?

— Ba da — cele de conștiință ale eroilor mei.

— Prima carte pe care ați publicat-o era un volum de versuri?

— Exact. În 1925. Mi se părea că sînt poet și m-am așșat ca atare în „Vitrinele toamnei”.

— De ce spuneți „mi se părea”? Orice poet care face versuri...

— Vorba lui Jebeleanu — e versat. Ei bine, eu nu mă credeam pe atunci un poet umorist. Adică un cinic.

— De ce?
— Pentru că nu luam masa la „Cina” ca... cinicii...

— Maestre, vă rog, e totuși un interviu serios. Vreau să știu precis ce credeți despre talentul dumneavoastră de poet în anul 1925?

— Talentul? Mda! Credeam că e o carieră cu care m-am născut ca să mor de foame. Erau vremuri grele pentru poezi...

— O dată cu anul 1927 ați început să scrieți și proză. Ce gen?

— Proză... goală.

— Maestre, vă rog...

— Știu, vre un interviu serios.

Totuși nu glumesc. Am scris volumul de schițe „Nudul lui Gogu”. Notează însă că titlul aparține... editurii. Era încredințată că o să aducă o mare publicitate.

— A urmat totuși o „mică publicitate”... mare.

— Vorbești de primul meu roman, apărut cu șase ani mai tîrziu?

— Da, au apărut apoi volumele de schițe „Doresc ca micili mele rîndulețe” și „Ale vieții valuri”... În același timp scriați și piese de teatru?

— E un gen care m-a atras de timpuriu. Îmi place grozav teatrul.

— Ați putea să-mi numiți piesa la care țineți cel mai mult?

— „Madona”. Vrei s-o vezi? E nevastă-mea.

— Maestre...

— Știu... Dar nu glumesc. „Madona” e o piesă pe care am dedicat-o soției mele în timpul logodnei. Deseori îi mai spun așa, pentru că a jucat rolul principal atunci și îl mai joacă și acum... acasă.

— Și-ntr-adevăr, Kitti Mușatescu, talentata artistă, intră zîmbind în... scenă.

— Te rog să nu fumezi prea mult, Tudore...

— Vezi? Îmi spune scriitorul. Nu ți-am spus? E ingerul meu păzitor...

— Și, după ce iese pentru a ne pregăti o cafea, urmează:

— Știi, n-am greșit cînd am ales-o. Mi-au confirmat-o și alegerile din sfatul popular... De la înființarea sfaturilor populare, soția mea e aleasă mereu deputat. Păi, ce crezi? Are și „Ordinul Muncii”...

— E un om și jumătate! — mă bucur eu, — așa cum fac ori de cite ori întîlnesc o femeie care încearcă să-și dovedească... egalitatea.

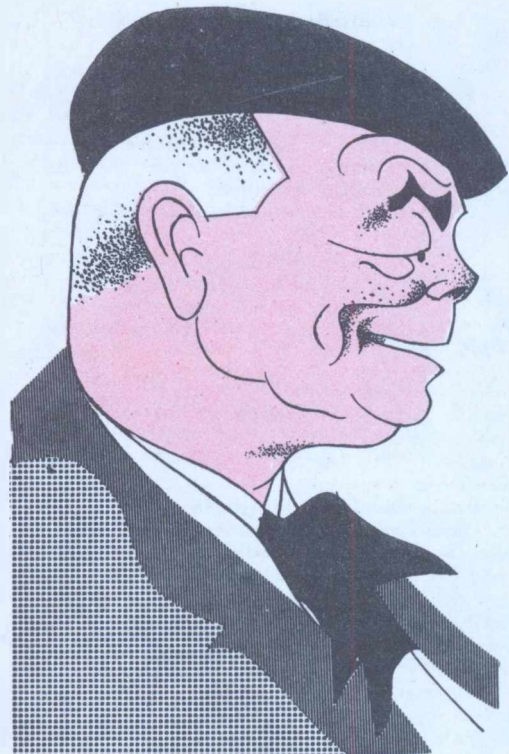
Tudor Mușatescu zimbesc.

— Cealaltă jumătate... fiu-meu, Bogdan. Nu-l auzi ce scene face în camera de alături?

— E chiar atît de... nedisciplinat?

— Dimpotrivă — e foarte disciplinat. Repetă o piesă pentru Institutul de Teatru. E student în anul III.

— Sînteți, deci, o echipă de teatru serioasă. Revin însă la piesele

TUDOR MUȘATESCU

Desen de I. ROSS

noastre. Știam că „Panțarola”, premiată de Asociația criticilor dramatici, a fost o piesă care trebuia să intre în repertoriul Teatrului Național. Totuși, nu s-a jucat atunci...

— Sică Alexandrescu, tînr regizor în vremea aceea, a vrut să se deschidă cu ea stagiunea proiectatului teatru al autorilor dramatici. Din păcate, din lipsa de interes a autorităților, teatrul n-a putut lua ființă.

— Am regăsit însă „Panțarola” pe afișul Teatrului Mic în 1927.

— Oh, Gigel cu joaca, eu cu menajul, soțul cu slujba; sîntem toți atît de prinși că n-apucăm să ne vedem decît la masă!...

Desen de NELL COBAR

MUȘĂTESCU

— Da. Sică Alexandrescu n-a uitat-o. A jucat-o în regia lui, la Teatrul Mic.

Convorbirea în jurul dramaturgiei lui Tudor Mușatescu ajunge în chip firesc la „Titanic Vals“.

— Am scris-o în 1932 și e piesa care mi-a adus cele mai multe aplauze, — îmi spune, cu îndreptățită mândrie, dramaturgul.

— E adevărat — confirm eu. E o piesă care v-a purtat într-un adevărat vals de reprezentații pe întregul continent. Un vals... titanic! Nu de mult, din 1957 și până acum câțiva timp, s-a jucat în sute de spectacole în cele mai mari orașe din U.R.S.S. Știu că s-a bucurat de un mare succes.

Dramaturgul îmi arată numeroase scrisori și programe. Pe unul din programele marelui teatru Pușchin din Leningrad citesc „Tudor Mușatescu, un mare autor modern, progresist, cel dintâi pe care l-am văzut în teatrul nostru, dintre autorii străini“.

— M-a bucurat, cum nu pot descrie în cuvinte, invitația trimisă de Teatrul Armatei din Moscova, la a 100-a reprezentație a piesei „Titanic Vals“, îmi spune în continuare.

— Am aflat că la studioul „București“ e vorba să se turneze filmul „Titanic Vals“, e adevărat?

— Da, e în proiect.

— Mai aveți și alte filme?

— În 1936 s-a turnat un film după piesa „Visul unei nopți de iarnă“. Am început acum câțiva ani să scriu un scenariu cu Nicuță Tănase și Silviu Georgescu. Se numea „Să rămână între noi“...

— Și?

— Din păcate, a rămas între noi...

— Ați mai avut asemenea... secrete?

— Da. Am scris cu Ion Popescu-Gopo un scenariu după basmul lui Creangă „Pungața cu doi bani“...

— Și care a fost... povestea?

— Ne-au luat-o înainte, prietenii maghiari.

— Acum, în afară de „Titanic Vals“ mai aveți la studioul „București“ vreun film?

— Nu, la „Sahia“. Am scris un scenariu scurt, „Procesomanul“, în colaborare cu V. Chiriță și Radu Hangu.

— Un proces de creație, cîștigat, desigur.

— Sper, sentința spectatorilor încă nu s-a dat.

— Teatrul de revistă nu v-a atras?

— E o veche pasiune a mea pe care n-am uitat-o. Pe vremuri, am scris împreună cu Sică Alexandrescu și Al. Kirițescu spectacolul „Barca pe valuri“ care s-a jucat la Teatrul Cărbuș“. „Ale vieții valuri“ însă m-au despărțit un timp de estradă...

În timp ce bem cafeaua cu dichis pregătită de soția scriitorului, maestrul Mușatescu îmi arată o serie de manuscrise, ziare și reviste păstrate cu grijă de-a lungul anilor. Profit de ocazie și întreb:

— La 31 martie 1941 ați scos revista mistică „Mitică“. Caragiale, cu Miticii săi, v-a ajutat în această... direcție?

Maestrul Mușatescu îmi arată articolul de fond al primului număr din „Mitică“ în care acesta, adică „Mitică“ își face autobiografia. „Ca reprezentant autorizat al hazului citadin, pitoresc, savuros și „deștept“ ca și el — constatînd că am fost prea mult reprodus, citat, imitat, alterat, fie atribuindu-mi-se merite pe care nu le am, fie atribuite pe care nu le merit — m-am decis să apar de frică să nu dispar...“ Răspunsul la întrebarea mea e, deci, clar.

— Care umoriști de seamă au colaborat la revista dv.?

— Ai să rîzi. Dar printre „marii umoriști“ care au colaborat la „Mitică“ au fost: Sidonia Drăgușanu, Lucia Demetrius, Eugen Jebeleanu și mulți alții care mai tîrziu au devenit oameni serioși.

— „Mitică“ a avut totuși o viață scurtă.

— Da. — I s-a impus un regim pe care nu l-a acceptat și a dispărut. Ultimul număr a apărut cu câteva zile înainte de intrarea noastră în război. Mi s-a cerut să militez pentru războiul odios în care am fost azvîrlîți și am refuzat. Astfel, în penultimul număr din 15 iunie 1941, poți vedea o caricatură în care sînt reprezentat eu și desenatorul Kiriacoff trăgînd obloanele peste rubrica din colțul extern cu următoarea legendă: „Închidem rubrica, șefilor, din lipsă de fapte externe“. Astfel, anunțam suspendarea revistei și refuzul de a sluji guvernul reacționar.

— După 23 August 1944 v-ați continuat activitatea în aproape toate publicațiile. Ce proiecte aveți însă pentru 1963 și următorii?

— Revăd volumele de teatru și proză care se vor retipări în curînd, lucrez la o dramă „Facerea lumii“ și îmi termin volumele de amintiri.

— În aceste „amintiri“ amintiri și faptul că în 1949 ați fost redactor la „...Urzica“?

— Desigur.

— Cum se face că ne-ați cam uitat în ultima vreme?

— Nu v-am uitat deloc. Citesc cu plăcere fiecare număr al „Urzicii“...

— Maestre, vă rog...

— Nu glumesc. E o revistă bună.

Vă promit să colaborez și eu la „Urzica“, începînd din numărul viitor.

— Vă mulțumesc... maestre, nu cumva, glumiți iar?

Scriitorul se încrunță:

— Nu știu de ce îți face impresia mereu că glumesc? Și de ce mă privești atît de speriată?

— Știți — în „Mitică“ am citit o maximă: „Femeia e singura ființă de pe lume pe care ai avea oarecare dreptate s-o omori“... Nu cumva v-am plictisit prea mult cu... întrebările?

În sfîrșit, rîde vesel, bine dispus...

— De loc. De altfel am ajuns la concluzia că femeile fac totul pe lume și noi... restul. Așa că...

De data aceasta, sînt convinsă că a... glumit. Altminteri n-ar fi dădmis să-i iau... interviul.

RODICA T. FLOREA

„PICTURĂ“ NONFIGURATIVĂ

ȘTEFAN TITA

CRONICĂ RIMATĂ

*În vraja unei seri de mai
Vuia orașul plin de lume!
Era belșug de cînt și glume,
Iar într-un tineresc alai
Erau și el și-un chip bălai,
Zimbînd ca florile pe plai....*

*În hora care s-a întins
Sub cerul presărat cu stele,
Ca niște cioburi de mărgele,
Ei miinile și le-au cuprins
Cu dor nespūs, cu dor aprins
Ce inimile le-a încins.*

*Dar jocul cînd a luat sfîrșit
Și el o vorbă a vrut să-i spună,
Aceași șoaptă caldă, bună,
Mulțimea, vai, i-a despărțit...
A căutat-o amețit,
Năluca însă a fugit.*

*Să porți în gînd un chip bălai
Cu ochi ca de castană coaptă,
Să vrei să le rostiești o șoaptă
Să nu-i găsești, să nu-i mai ai
Din seara limpede de mai,
E o tristețe fără grai...*

*Și el se plimbă abătut
Prin parcul care înflorește,
Dar pe-o alee-nmărmurește
Că iată, chipul cunoscut
Acum în față-a apărut
Mai, drag, mai scump, mai neștiut...*

*El o privește fermecat.
În pieptul ei dorul mai coace?
Ea însă tace, tace, tace...
Din ce motiv? V-ați întrebăat.
Păi, chipul drag și minunat
E pe-un panou fotografiat!*

S-a făcut!

Buni băieți aștia de la fabrica „Eprubeta” din București! Când te duci la ei, nu te refuză. Nici pe cei de la întreprinderea comunală din Turnu Severin nu i-au refuzat. Era prin 1961, când aceștia comandaseră f.f. urgent niște termometre cu mercur pentru uzina electrică.

— S-a făcut! — au răspuns cei de la „Eprubeta” — dar...

— Dar ce?

— Dar trebuie să aduceți o aprobare de la Direcția generală a metrologiei.

Nici cei de la Metrologie nu-s băieți răi. Au dat aprobarea cât ai zice pește.

— S-a făcut — au zis din nou băieții buni de la „Eprubeta”, dar...

— Dar ce?

— Dar trebuie să aduceți o schiță.

Au adus oamenii schița și au așteptat să audă ce mai trebuie.

— Nu mai trebuie nimica. Acuma, s-a făcut, sînteți în primul plan.

Cînd au auzit oamenii că sînt în primul plan, s-au simțit în al nouălea cer. Au așteptat o vreme și s-au prezentat din nou.

— Gata termometrele?

— Nu sînt gata. Dar rămîneți în primul plan. Au rămas oamenii pentru a doua oară în primul plan. Dar istoria nu s-a terminat. În

schimb s-a terminat... anul 1961 și a început anul 1962. La început de nou an, cei de la Turnu Severin s-au prezentat din nou la „Eprubeta”.

— Mai sîntem în primul plan?

— Nu mai sînteți. Gata.

— Atunci, dați-ne termometrele mai repede.

— Care termometre? N-am făcut nici un termometru.

— ??!!

— Dumneavoastră nu cunoașteți regula după care la sfîrșitul anului toate documentele se clasează și se trimit la arhivă? Comanda dv. se găsește acolo și în felul acesta s-a rezolvat. Faceți altă comandă și vă trecem în prima urgență.

Faptul că au trecut de la primul plan la prima urgență, le-a dat celor din Turnu Severin o licărire în suflet. Au făcut altă comandă, au așteptat și s-au prezentat.

— Gata termometrele?

— Care termometre?

— Cele din primul plan, care au trecut în primă urgență, după care s-a anulat comanda care a ajuns la arhivă și care...

— Aha, știm. Păi, dumneavoastră nu știți că fără aprobarea Metrologiei nu se poate?

— Ba știm și tocmai de aceea am depus-o încă de anul trecut.

— Nu veniți cu pretenții absurde: dacă recunoașteți că ați depus-o anul trecut, va să zică

știți că s-a depus la arhivă. Aduceți altă aprobare.

S-au cam mirat cei de la Metrologie că trebuie încă o aprobare, dar au dat-o. Deci, fuga cu ea la „Eprubeta”.

— Poftim. E bună?

— E bună. Dar dumneavoastră nu știți că vă trebuie schița sau model?

— Păi am depus schița anul trecut.

— Să fim serioși, tovarăși. Doar cunoașteți regula după care schițele de anul trecut se depun la arhivă. Aduceți alt model.

Au adus oamenii model și au așteptat. Și iarăși s-au prezentat. Acuma cei de la „Eprubeta” îi cunosc bine. Cum îi văd, își aduc aminte:

— Știm. Voi sînteți ăia cu termometrele.

— Dimpotrivă. Noi sîntem ăia fără termometre. Ne mai găsim în prima urgență?

— Vă găsiți. Dar...

— Dar?

— Dar nu se mai găsește modelul.

— Păi, l-am depus anul acesta.

— Dacă nu l-ați fi depus, vi-l ceream noi, n-aveți grijă. Dar dacă l-ați depus e sfînt!... Înseamnă că trebuie să-l găsim.

Poate că oamenii ar fi trimisi și alt model, dar între timp s-a terminat

anul. Și atunci, în disperare de cauză, „beneficiarul” comenzii a trimis o scrisoare, un fel de SOS, la care a primit un răspuns, un fel de tocană, pe care puteți să-l judecați singuri. Scriau așa cei de la întreprinderea „Eprubeta” din București:

„Urmare adresei dv. nr. 1955/1962, vă facem cunoscut că termenul de livrare pentru termometrele solicitate se va stabili aprobarea prețului de vînzare”. Semnează: Directorul întreprinderii și șeful serviciului aprovizionare-desfacere.

După ce au citit scrisoarea de 1001 ori, cei de la Turnu Severin au înțeles că aici e un singur lucru clar: că „vă facem cunoscut”. În schimb, e complet neclar ce vă facem cunoscut: „că termenul de livrare?” „că termometrele solicitate?” sau, poate „că aprobarea prețului de vînzare?”

Dacă vor putea să răspundă la aceste întrebări, directorul și șeful serviciului aprovizionare-desfacere de la „Eprubeta” vor putea într-adevăr să zică:

— S-a făcut!

Pînă atunci erau strict necesare aceste rînduri, nu de alta, dar așa... „că vă facem cunoscut”.

VICTOR PIȚIGOI

— L-a adus barza!

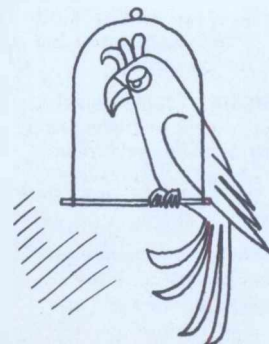
Desen de CIK DAMADIAN

NICOLAIE ȚAȚOMIR

FABULĂ MINIATURALĂ

Papagalul

Cînd imit, cu verva mea,
Pe un om — el mă jignește
Că-s atins de-o boală grea
(Psitacism, pe latinește).
Dar, purtat prin iarmaroc,
Lîng-un vals și-o minavetă,
Eu ascult atent și-n cioc
Scot nîznai cîte-o planetă.
După cîte-aud, mă rog,
Mai există-o maladie,
Căreia un patalog
I-a spus: citalomanie.
Omu-atins de ea mintal
Cică poartă ghilimele
Și... porecla: papagal,
Mîndrul nume-al stirpei mele!

Să tot rabd eu nu-s în stare
Umilînță-atit de mare!

CILIBI MOISE (1813 — 1870)

Cilibi Moise, „Vestitul în Țara Românească” pentru cuvântul lui de duh și înțelepciunea împletită cu un autentic umor popular, cel care „hrănește suflete fără capital” s-a născut în anul 1813, în orașelul Focșani. Mic negustoraș, vinzând cu coșul te miri ce și mai nimic, își stabilește „prăvălia” în București, pe podul Calicilor, în apropierea Tribunalului mare de astăzi. De lângă coșul lui cu mărunțișuri, ochiul ascuțit surprinde toate relele societății, iar mintea fără „știere de carte” comentează cu haz și împărtășește celor din jur rezultatele, spre învățatură. În 1858 scoate o cărticică, apoi altele, în număr de 14, pentru care „primea bani după starea omului și după iubirea lui Cilibi Moise”.

O primă culegere apare după moartea lui, apariție salutăată cu entuziasm de I. L. Caragiale în „Epoca Literară” din 1897. Apropiat de omul nevoiaș, de durerile și bucuriile lui, Cilibi Moise, prin cuvintele sale de duh, traversează peisajul literaturii noastre pe același drum al lui Anton Pann, al creației populare.

Reproducem mai jos câteva din „apropourile” lui Cilibi Moise, spicuite din broșurile apărute în 1864, 1867 și 1876.

Despre patrie și trădători de țară Cilibi Moise spune în 1863: În toată lumea nu se poate găsi un om care să cumpere o țară, dar se găsesc care să o vindă.

Despre înțelepciune Cilibi Moise spune:

Nu este învățat cine citește cărți, dar cine știe ce citește; apoi: înțelepciunea este o armă pentru toate nedreptățile; și: cel ce singur se sfătuiește, totdeauna greșește.

Despre bogați și săraci, despre mizeria în care se zbate el însuși, Cilibi Moise spune:

Omul sărac are oglinda mică dar se vede cu totul.

Vai de sărac când e dator la un bogat și vai de bogat când are să ia de la un sărac.

Astăzi unii citesc gazetele pentru că n-au poftă de mâncare și alții pentru că n-au ce mânca.

De când opinca s-a deșteptat, pălăria a scăpat.

Oamenii au rămas puțini pe lume căci cei fără bani nu se pun la număr.

Trei lucruri nu sînt goale nici-odată în orașul București: catastrofurile, gîrla și pușcăriia.

În anul 1865 trei lucruri au fost mari: apa, luxul și sărăcia.

Înainte vreme îngropa omul banii, acum banii îngroapă pe om.

Pe Cilibi Moise de trei lucruri l-a păzit d-zeu pînă astăzi: de dușman, de păr alb și de bani.

Cilibi Moise are un clopoțel pe masă: cînd sună odată aduce singur apă, căci n-are slugă.

Într-o zi Cilibi Moise a dat de-o mare rușine: l-au călcat hoții noaptea și n-au găsit nimic.

Mai curînd poate ajunge milionarul ca Cilibi Moise, decît Cilibi Moise ca el.

Cilibi Moise se roagă de sărăcie de cîțiva ani ca să iasă din casă numai cît se îmbracă.

La 8 decembrie 1866, Cilibi Moise s-a îmbolnăvit foarte rău: s-au apucat sărăcia cu boala la luptă și bogda-proste, a biruit sărăcia.

De cînd a ieșit rapîta, nu prea se fac copii în țară, căci ia pe țărani noaptea la lucru.

Am observat în excursiunile mele că planul temnițelor este greșit: ar fi trebuit să fie tavanurile mai înalte ca să încapă și oamenii mari.

De cînd a ieșit „pardon” totdeauna se întîmplă greșeli.

Cînd gura celui învățat se deschide, cască pe a ta.

Cel bogat are lacătul la ladă și cel sărac la gură.

Aruncă binele tău în stînga și în dreapta pentru ca la nevoie să îl găsești.

Cînd ni se dă lumină nu lăsați pe alții în întuneric.

Un foarte original „reportaj” din voiajurile sale îl oferă Cilibi Moise celor care vor să știe cum arată „țara”:

„Căldură în Giurgiu, foamete la Alexandria, han prost la Zimnicea, fudulie la Caracal, gilceavă la Slatina, oameni cu minte la Craiova, pustiu la Rîmnicul Vlceii, oameni milostivi la Pitești, sărăcie la Tirgoviște, la Mizil pod mare și apă nici de cum, la Buzău credit mare de la tejghea pînă la ușă.”

Și mai departe arată că:

— La Tg. Jiu n-au trebuință de profesori fiindcă toți sînt învățați.

— La Craiova de lovești pe unul sar o mie.

— La Caracal tot orașul voește să fie slujbaș.

— La Slatina toți neguțătorii au căzut fiindcă șed la deal.

— La Alexandria orașul mic și noroiul mare.

— La Călărași sînt mai mulți morți decît vii.

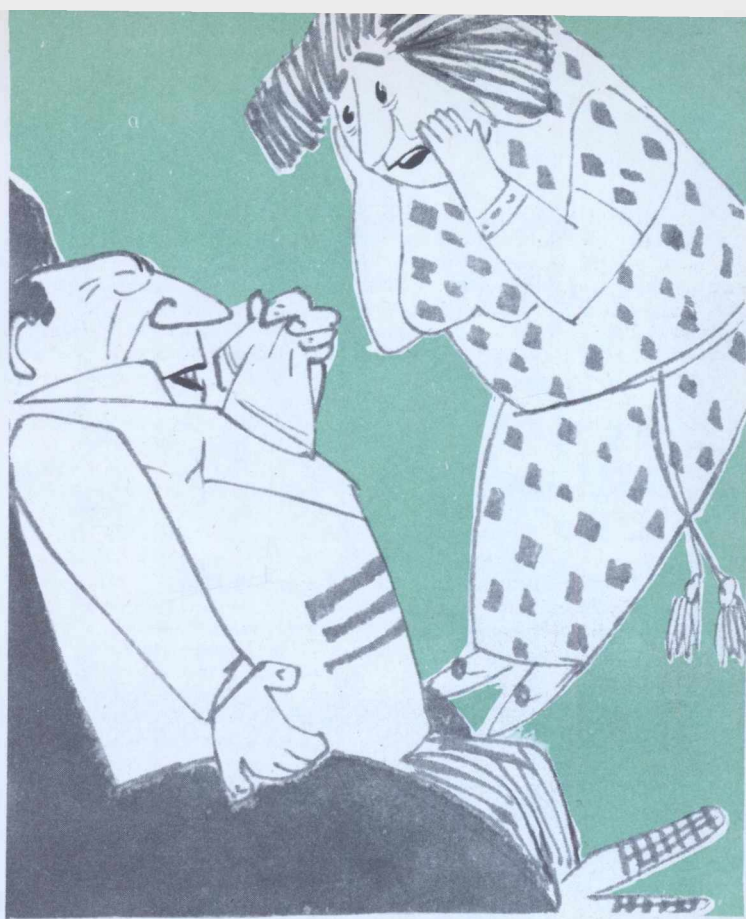
— La Ploiești cine vrea să trăiască acolo să se adăpostească.

— La Rîmnicul Sărat n-au trebuință de gazete pentru că toți sînt bătrîni.

Și încheie spunînd:

Călătorul leneș și zgîrcit îmbătrînește mai curînd decît ceilalți oameni.

R. T. F.

„ECONOMIE SOLIDĂ”

— Hapciul
— Ușurel, John, încă un strănut și poți provoca zguduiri catastrofale la bursă!

FINAL de VOIAJ

A fost o lună plină de dulceață
Cum știm că sînt doar lunile de miere...
Și-acuma, în această dimineață,
Se-ncheie c-un prelung... „la revedere!”

Balistele, mici steaguri, se agită...
Și-s toți în păr: părinți, mătuși și frați,
Iar „el și ea”, perechea fericită,
Pornesc spre casă supraincărcați.

Familia le-a dăruit de toate:
Mămica, un „grăsun” făcut jumări,
Tăticul, vin... (opt sticle înfundate)
Iar unchiul Tase... ouă și țigări.

În plus au completat evenimentul:
Compot, smîntînă, unt și bulion,
Cu care-au tapisat compartimentul...
Drept care dînsul și-a cerut... pardon.

Și trenul, tot zburînd ca o săgeată,
Îi poartă către cuibul nou făcut...
Dar vai, nenorocire, căci deodată
S-a întîmplat ceva neprevăzut.

Din echilibrul lui, puțin nestabil,
Compotul a căzut pe pernă, zob...
„Grăsunu”-a devenit imponderabil,
Iar ouăle s-au transformat în scrob.

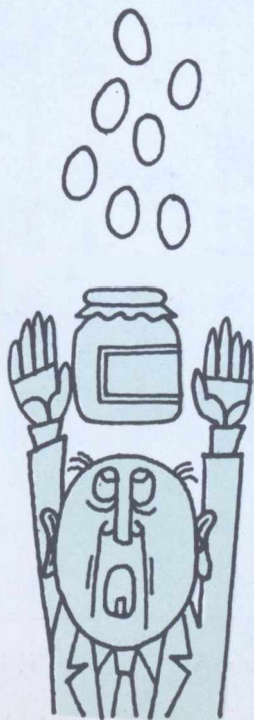
Compartimentul, ca și călătorii
Reprofilăți pe dată, radical,
Cu măști improvizate, iluzorii
Marcau un început de carnaval.

Un moșneguț, în cap cu o căldare,
Părea un Don Quijote plin de trac
Iar altul, c-un ardei pe nas călare
Jurai că-i Cyrano de Bergerac.

Doar tînăra pereche, foc și pară,
Vocifera (exact ca la un meci!)
Că toată zestrea lor alimentară
Se transformase-acuma în ghiveci.

În semn de negrăită indignare
(Minia-i cuprinsese într-atît)
Încît, sfidîndu-ne pe fiecare,
Cei doi la prima gară-au coborît.

Noi cei rămași, strunindu-ne minia,
Am tras concluziunea prețioasă
Că dumnealor au mers cu clasa-ntîia
Fără-ăș lua cei șapte ani de-acasă.

Maistrul Toc Constantin, de la Combinatul chimic Făgăraș, are 'o comportare necorespunzătoare față de muncitori și elevii practicanți din secție

— Mămico, ce-i cu tăticu? Stă-n fața oglinzii și vorbește atât de urît.
— Se crede, mamă la... atelier!!!

Gheorghiu" din București Serviciul organizarea și normarea muncii și Serviciul tehnic calculează cu întârziere normele, comunicându-le muncitorilor după ce produsul a fost executat.

— Noroc cu muncitorii, că dacă era după cei de la organizarea muncii nu mai ieșeam la timp în... oraș!!!

Gavrilă Alex., de la Fabrica de coloranți „Getica” din București, lipsește nemotivat, nu folosește rațional cele 480 de minute, pleacă înainte de schimb, iar în timpul lucrului se duce și face baie.

Ai grijă de baie!!!
...Și are grijă!!!

Apetre Vasile, sablator la atelierele „9 Mai” din București a sustras un radiant de la cuptorul de uscat miezuri din secția oțelărie, din care cauză cuptorul n-a putut funcționa câteva zile.

— Ah, m-am ars!
— Deh! Dacă pui... mîna!!!

La Uzinele „Electroputere” din Craiova două mașini de găurit, alezat și rectificat găuri, montate de un an, nu sînt întrebuințate, ținînd astfel blocat o parte a fondului de investiții.

— Și mașina aceasta la ce folosește?
— La găurit... fondul de investiții!!

Munteanu Gh., operator chimist la Fabrica de coloranți „Getica” din București, șef de echipă, inovator, a adus întreprinderii economii în valoare de 2.000.000 lei prin inovațiile sale.

LAVOISIER: — Am auzit că la d-ta nimic nu se pierde. Totul se transformă în economii!!!

La u ALBU

— Dar matală, nea Mitule, ce ai de spus? Doar lucrați împreună.. Sînteți și prieteni... Hai, că dacă i-o spui în față, îl ajuți...

Mitu tresare. Înainte de a fi început ședința își alesese cel mai potrivit loc pentru unul care nu are de gînd să ia cuvîntul: în ultimul rînd de scaune și în spatele Aureliei, fata de la Registratură, cea cu coafura montantă. Bună cîteodată și pieptănătura asta! Vrei să nu fii văzut? Te ascunzi după ea și gata! Cazul lui nea Mitu, azi: e cam somnoros și nu poate ține ochii deschiși decît atît cît să vadă dacă mai e mult pînă să plece acasă.

Mai-mai că ațipise în spatele

Aureliei, cînd — deodată — cîteva cuvînte ajung pînă în ascunzătoarea lui și îl smulg din dulcea toropeală:

— Să discutăm acum despre un tovarăș al nostru, care a pornit pe un drum greșit... bea! Beă cam mult. Din cauza asta vine tîrziu la serviciu... abia ține ochii deschiși... iar de randamentul lui,

Criteri

de MIRCEA

— Ai scris o poezie, e grozavă, De mult n-am mai citit așa ceva, Cu-o atmosferă stranie și grea, Țîșnită dintr-o inimă bolnavă.

Tristețea florii ofilită-n glastră
E un simbol patetic și uman
Într-un complex atît de diafan
Că parcă nu-i gîndit în vremea noastră!

Nici Rilke n-ar fi intuit mai bine
Tragismul grav al omului apter
Și nici dezabuzatul Baudelaire
(Pe care-l port în buzunar la mine).

Apoi lumina care intrînzie
Să dăruiască solului natal

ubra

LUI SELECȚIONAT

ce să mai vorbim? Cred că știți despre cine e vorba, nu?

Asupra lui Mitu, cuvintele celui de la birou au efectul a trei cafele negre, mari, amare: îi iau brusc somnul. Trezit, ciulește urechile:

— Da! Ați ghicit! E vorba de tovarășul Marinache... Nu se mai poate... din cauză că seară de seară o face lată, ziua mai mult doarme decît lucrează... Odată — am găsit dormind cu capul pe calendar... Se culcase pe mai și în iunie, iar nasul îi ajungea pînă în septembrie... Vă rog, nu rideți! Gluma-glumă, dar trebuie să-l ajutăm. Cei mai apropiați de el, să-i vorbească despre această lipsă. Cine vrea să ia cuvîntul?

Vorbește unul, altul.
— Altcineva?

Mitu se ascunde și mai bine în spatele Aureliei. Își notează în minte ca după ședință să-i recomande fetei coafuri și mai înalte. Uite, se obligă el să caute prin revistele de modă.

— Dar matala, nea Mitule, ce ai de spus? Doar lucrați împreună.. Sinteți și prieni...

Hai, că dacă i-o spui în față, îl ajuți.

Mitu se ridică încet, cu buna dispoziție cu care Hercule aștepta întîlnirea cu leul din Nemea, pe care — oricît fler ar fi avut Hercule în privința pronosticurilor — nu putea ști dinainte că-l va învinge. Cel mult, ar fi pus „X”.

Își drege glasul. Tace. Iar își drege glasul. Iar tace. Se uită cu

jind la scaunul de pe care s-a ridicat. Clipele cînd stătea jos i se par un vis frumos și risipit. Ca într-o romanță. Și iar tace. Dar cît o să tacă? Începe:

— Tovarăși... eu zic că... bine a spus tovarășul... Nea Marinache... băutura asta... că nu vă contrazic... poate că bea... gustă... dar încolo, om cumsecade... băutura nu i-a stricat caracterul... Și doar îl cunosc de mult... de cînd era mic. Tovarășul Marinache era un copil bun la suflet... sănătos... îmi sufla cînd nu știam...

— Bine, bine... Să lăsăm asta. Acum e vorba despre altceva. E vorba să-l ajutăm pe tovarășul Marinache... Să-i arătăm lipsurile... de pildă, băutura...

— A, da... Sigur! Băutura... oricît... e o lipsă... dar... poate greșesc... nu cred că-i o lipsă, cum să-i zic?... Capitală. Dar el stă în Capitală și nu merge la teatru, la cinematograful... asta da, e o lipsă: nivelul cultural, nu? Să mai meargă și el... că doar s-a deschis cinematograful nou chiar acolo unde locuiește... Pentru că, după cum vedem, în toate cartierelor răsar azi blocuri, săli de spectacole...

— Tovarășe Mitu, ne depărtăm...

— Chiar dacă ne depărtăm, tot întîlnim cinematografe noi, pînă în cartierele cele mai depărtate...

— De subiect ne depărtăm, nea Mitule! Să ne întoarcem la tovarășul Marinache... Să-i arătăm că exagerează...

— Asta da! E o lipsă a lui: exagerează! De exemplu, el ține cu Rapid... Cică-i cea mai tare echipă... exagerează! E microbist! Se duce și pe ploaie...

— Cu băutura exagerează! Uite, chiar aseară l-a văzut cineva țînîndu-se de pomi... Chiar pe strada lui...

— De pomi? Mda... nu zic... e ceva!... Dar să ne gîndim de ce pomi s-a țînut! De pomi la a căror sădire a pus umărul și băiatul lui, care-i pionier... un bun elev... are numai 10...

— Nea Mitule, acum să nu exagerăm noi!

— Mă rog, poate are și un 9... Cel de la conducerea ședinței se dovedește greu de înduioșat:

— Să ne ocupăm de esența problemei! Doărme în orele de lucru!

Mitu își împrumută un ton de medic în plină consultație:

— Și asta e o lipsă, dar s-ar putea să fie anemie... anemia dă o stare de somnolență... Tovarășul ar trebui să se caute... să-și numere globulele... să-și ia tensiunea... dacă o ia din pripă, poate mai are o șansă... fiindcă altfel, ar fi păcat de el, că a fost un copil bun la suflet... azi e un om cumsecade... cu sădirea pomilor stă destul de bine... atît că nu prea are nivel și e cam microbist... eu, tovarăși, atît am avut de spus în problema băuturii la tovarășul Marinache...

După zece minute, cei doi pleacă împreună:

— Îți mulțumesc, nea Mitule!

— Păi, cum credeai? Tocmai eu să trag în tine? Pe urmă cum mai am eu obraz să ciocnesc cu tine? A! Că era să uit: de la șprițul de aseară ai rămas dator, că am dat eu.

— N-am dat cincizeci de lei?

— Asta a fost alaltăieri, eu vorbesc de ieri.

— Așa e! Cît am să dau?

— Mai nimic: treizeci.

— Știi ceva? Ca să nu dau bani gheață, astă-seară fac eu cinste. Meriți, după cum ai vorbit... Și norocul face că le-a venit un „alb selecționat”, o grozăvie!

Și cei doi se depărtează. Dacă ai puțină imaginație, umbrele pomilor pe lingă care treci, par umbrele unor sticle. Unor sticle uriașe, de vin... De „alb selecționat”... Și ei pășesc împreună, în umbra lor...

FRED FIREA

sigur

AVELESCU

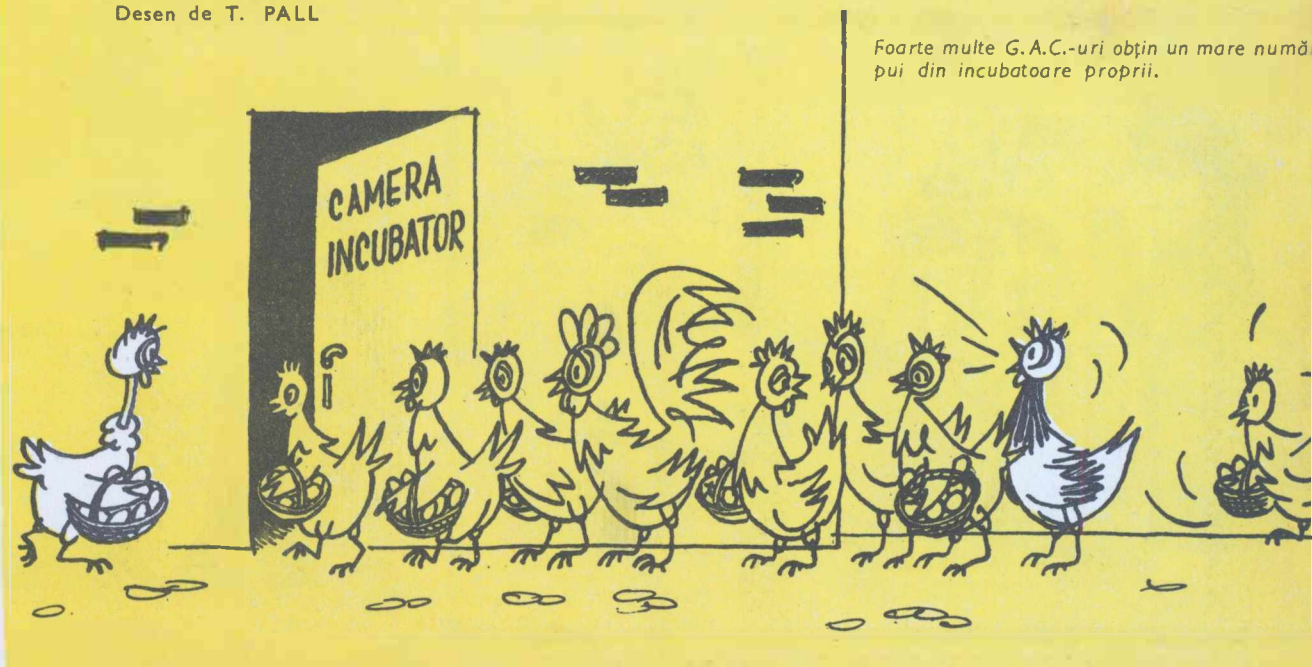
ărutul ei solar și matinal
rădează marea ta melancolie.

ălăvrăgind pe tonul lui amabil
cest distins și prea ciudat estel
decretat solemn — „Ești un poet
interesant, profund, și remarcabil.”

Aceste tainice interpretări,
am ripostat, firește, mă lîmbie
dă cred că în modesta-mi poezie
privind o temă de însămințări

au strecurat imagini cam nefaste
i entuziasmindu-te de ele
înt ferm convins că versurile mele
e care le-ai citit sînt foarte proaste!

Desen de T. PALL

Foarte multe G.A.C.-uri obțin un mare număr
pui din incubatoare proprii.

— Hei, gulerata aia! Treci la coadă!
— Las-o! Nu vezi că i-a țînut rînd bărbatul?

ROLUL

A intrat noaptea, la ora 11, în odaia lui, un om abia schițat.

— Am venit.
— Bună seara, dar eu pe dumneata nu te cunosc.

— Nici eu nu te cunosc pe dumneata, deși știu că ești autorul dramatic... (și i-a spus numele).

— Ia te rog loc!

— Nu pot, nu mi-l găseșc.

— Atunci stai.

— Asta pot. Mai greu e să mă mișc.

— Suferi de ceva?

— Sufăr!

— De ce?

— Asta am venit eu să te întreb!

— În primul rând e târziu, în al doilea rând nu sînt cărturăreasă și în al treilea, am de lucru!

— Perfect, atunci pot sta fără teamă: nu te deranjez!... E tocmai ceea ce voiam să faci: să lucrezi.

— Uite ce e, conversația dumitale nu e interesantă.

— E vina dumitale, nu a mea.

— Dar în fond cine ești dumneata?

— Personajul Mircea din piesa dumitale.

— Tu ești Mircea? Nu se poate!

Dumneata nu ești aici, ești în piesă!

— Și de asta ești vinovat că nu pot trăi decît în piesă și nu în realitate.

— Cum ai apărut aici?

— Ce te miră? Că am ieșit din lumea cu două dimensiuni a teatrului și am intrat în lumea ta cu trei dimensiuni? Asta mi-e și menirea! Dumneata ai scris o piesă în care există (fii atent, am spus: există, n-am spus trăiește) și rolul meu. Mi-ai scris rolul pentru actorul la care te-ai gîndit... Asta e bine! Actorul e bun! (De-aia te-ai gîndit la el). Omul și-a luat rolul, adică pe mine, și a început să învețe. Om conștiințios! Numai că acum doarme și n-are treabă cu mine, așa că sînt liber. Am venit să te văd și să punem lucrurile la punct.

— Ești vorbăreț și foarte plic-ticos.

— Așa m-ai scris: repede și neglijent.

— Copiii n-au voie să-și vorbească de rău părinții.

— „Babacule“, n-am ce să-ți fac! Așa e piesa!

— Și pe urmă știi ce? Nu discut cu tine! Discut cu interpretul tău, actorul. Numai el are cuvîntul!

— Nu are cuvîntul numai el! Îl au și alți actori, tot același cuvînt, că poate mă joacă și în provincie alți actori!

— Și ce-i cu asta?

— Este, că eu nu merg acolo.

— De ce nu te duci?

— N-am spus că nu mă duc, am spus că nu merg!

— Fii te rog mai explicit!

— Exact, și asta voiam să-ți cer!

— Și în definitiv, ce vină îmi găsești?

— Că m-ai scris numai, așa, numai pentru prietenul meu, interpretul, conținîd pe faptul că personalitatea lui, și nu textul, îți va crea efectele în scenă.

— Iar ești obraznic: vrei să înveți un tată să facă roluri. Insi-nuezi că piesa e proastă?

— Nu, piesa e bună, celelalte roluri trăiesc, dar al meu nu te-a interesat, pentru că te-ai gîndit că o să mă ducă în spate. Spune sincer, se face?

— Nu m-am gîndit!

— Nu se face! Se reface!

— Drace! Adică vrei să mă apuc din nou de tine. Asta nu poți să i-o ceri nici unui tată. Să te scriu din nou, știi că ai haz?

— N-am, asta n-am!

— Începi să ai de citva timp!

.....

— Vezi dacă te gindești la mine? Trrrr... Deșteptătorul... Gata... E dimineață... S-a trezit și autorul. Rolul? Nu l-a modificat... Ce, parcă visele se țin minte?

CONSTANTIN OTTESCŪ

NEVASTA RESPONSABILULUI

— Bărbatul meu nu-mi ascunde nimic!
— Zău!! Ți-a spus și unde ține condica de reclamații?

Desen de FRED GHENĂDESCU

e p i g

Unui boxer la categoria cocoș, total nepregătit la un meci

După gala cu reproșul
Lîngă ring cînd am trecut
Eu n-am mai văzut „cocoșul“
Numai penele-am văzut.

Unui student restanțier
Și la carte și la rock
Bași mereu pasul pe loc...

Unei infirmiere bună de gură!
Deși nu-i la tratamente
Și lipsește cînd îi place
Ea prin vorbe „inocente“
Te înțeapă... fără ace.

Aurel Mădîrjac

Responsabilului cantinei
Să schimbe fețele de masă,
Doar critica o să-l învețe;
El o primește drept în față
Și-atunci doar schimbă... fețe, fețe!

Unei birfitoare
Între tine și-ntr-o lună
Sînt asemănări firești:
Luna știe dar nu spune;
Tu nu știi dar... clevețești!

Victor Hilmu

Unui elev eliminat din clasă
L-au eliminat din clasă
Căci n-avea „șapte ani de-acasă“,
Deși spunea cu insistență
Că-i face prin corespondență.

Unui ședințoman
Cînd ședința e să-nceapă
Simțul practic ar pretinde,
Pentru „el“ pahar cu apă —
Pentru ceilalți... merinde.

Unuia care poartă freză „cicero“
Am remarcat o antiteză
Și mi-o notez să nu o scap:
Deși ești „cicero“ la freză,
Tu nu ești CICERO... la cap.

Unui elev codaș
Nici matematica nu-i grea
În cazul că te ții de ea,
Dar nu-i ușoară nici o carte,
Dacă te ții de ea... departe!

Gh. Breharu
Gherla

Unuia care s-a șters pe ghetă cu cearșaful într-o cameră de hotel

Cu cearșaful, măi băiete,
Îți faci tu lustrul la ghetă?
— N-am ce face, măi Ionele,
Tu nu vezi că nu-s perdele?...
Cristea Ionel

Unui plagiator
Că are-o ncredere totală
În tot ce face, o știu prea bine...
Pot afirma, fără-ndoială,
Că și semnează... pentru mine!

Despre catren
Un munte-ntr-o zi vei ciopli
Să-i smulgi cristalul de valoare,
Catren nu-l vei putea numi,
De n-a fost muntele de sare!

Unui critic
Vorbînd, maestre, de umor,
Ai opinat că-i „gen minor“..
Ai spirit critic dumneata...
Dar să ai spirit... e-altceva!

Unui cîntăreț care cîntă numai în duet

M-am convins că în duete
Mult mai bine poți cînta;
Ai atunci dovezi concrete
Că te-ascultă cineva!

Unui mondene
La concertul de aseară
Din atîtea melodii,
I-a plăcut la nebunie
BOLERO-ul lui... Mimi!

Unui contrabasist cu.. twiss
Cînd instrumentu-i prinse glas,
Aveam, se pare, o-ndoială:
Oare cînta la contrabas,
Sau contra... celora din sală?

Unui baterist
Să-ți caut poantă, eu evit,
(Acuma cînd închei coloana...)
Cu dumneata nu-i de glumit:
Căci bași îndată... darabana!

Sig. Horoveanu
Iași

e p i t a

r a m e

Unui boxer descalificat pentru
vituri nepermise
Unic ești și combativ
Eciul, totuși îl pierduși,
Întru singurul motiv:
E bozat... fără mânuși!

C. G. E.

Tramvaiului 7 care stă prea
mult în stația terminus
Undă, stele lucitoare
Circulă amețitor,
Numai tu stai ca un soare
În stația „Obor“.

Grosu Gheorghe

Unui băutor pofticios
Nul ce de sete crapă
Visat butoiul plin.
Nu-i lăsase gura apă
Nu-i lăsase gura... vin.

Unui candidat admis la facultatea de drumuri
Nu să fii student de soi
Doar atita vreau să-ți spun:
Nu să mergi în rînd cu noi
Nu alături de ...drum.

C. I. Florescu

Unui servil
În eufemist abil
Nu și șeful lui probabil)
Nu declară serviabil
Nu să nu-i spună servil!

George Corbu

Unele melodii de muzică ușoară
Nu sînt de calitate
Cînd le ascuți, reflecția amară
Se conturează pe neașteptate:
Deși aparțin de muzică ușoară
Nu le-ar strica mai multă...
„greutate“.

Unui actor intrigant
Uite-ntr-adevăr, constat
Că nu s-a exagerat
Cînd s-a spus că Iago nu-i
Un rol pe măsura lui.

**Negrea Gheorghe
Vinju-Mare**

Unuia care întîrzie regulat la program
Nu-i mare lucru-o întîrziere
Și poate nici nu-l criticam
Dar se constată cu durere
Din asta și-a făcut... program.

**C. Antofie
Strehaia**

Unui chiulanguiu care a făcut rost
de o internare în spital
La consultul medical,
Profesorul l-a întrebat:
— De ce stai tu în spital?
— Păi, spitalul nu-i de stat!

**Huțu Vasile
Bărăganu**

EPITAFURI

Unui birocrat
De necrezut, dar s-a-nîmplat:
Contrar tradiției, sărmanul,
Cînd moartea l-a solicitat,
N-a aminat-o pin' la anul.

**Conciatu Traian
Caracal**

Unui specialist în ortografie
Nu, n-ai murit, stimat defunct,
Ci, doar... ai pus la viață punct!

Unui fotbalist ce trage impresia la poartă
Te-ai dus cu inima-mpăcată,
Știînd că vom aplauda:
E doară pentru prima dată
Că lași un „gol“ în urma ta.

Cruțescu George-Emil

La înmormîntarea unuia care
se ținea de petreceri
Zi și noapte, dumnealui
Petrecea cîl zece...
Astăzi, după placul lui,
Lumea... îl petrece!

S. H.

Unui cuceritor.
La groapa fantelui Mitică,
A înflorit o ...Viorică!

A. Codreanu

f u r i

— Ai arbitrat mizerabil! Dar n-am înțeles de ce ai ținut tot timpul la tine sacoșa asta goală?
— Mi s-a spus că unii spectatori aruncă cu... mere!

Desen de AL. CLENCIU

Desen de N. CLAUDIU

VENIREA PRIMĂVERII

VRAJITOAREA

(Poveste de primăvară)

„...și printré munți de piatră, albi de nea,
Stătea o babă crîncenă și rea
Și-atît de pricăjită și uscată,
De zici că nu mănîncă niciodată.
Avea în grajduri, herghelii de cai,
Dar numai noaptea îi scotea pe plai
Și-i alerga zadarnic prin olavă;
Iar ziua îi strîngea pe toți în stavă,
Hrînîindu-și fiecare telegar
Cu-un jgheab de foc și-o banișă de jar“...

„Azi, multe lucruri s-au schimbat, nepoată,
Din firul basmelor de altădată:
Azi, ies tractoroare din ateliere
Cu cîte șaptezeci de cai-putere;
Ies din garaje zeci de herghelii
Și se hrănesc cu focul din bujii;
Au aripi de oșel, potcoave, scări
Și scapără scintei de foc pe nări!“

— „Dar baba, bunicușo, cum arată?“
— „Cu baba s-a sfîrșit... avem o fată
Mai mîndră ca o zîină... ce socoți?
Ea, fără vrăji, îi fărmeacă pe toți:
O cheamă Leana tractorista, care...
E-n vorbă cu feciorul meu cel mare...“

VICTOR HÎLMU

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

Campionul scrințișilor

Ziarele occidentale au scris de curînd cu litere de-o șchioapă despre cum s-a învîrtit un oarecare Lawrence A. Scanlen din California. Mister Scanlen s-a învîrtit într-o... mașină de spălat rufe, în al cărei uscător centrifugal a reușit să facă 1151 învîrtituri. Pe urmă a ajuns numaidecît celebru. Simplu. Unele ziare susțin că a ajuns celebru pentru că e cel mai original dintre scrințiși. Altele susțin că, dimpotrivă, e cel mai scrințit dintre originali. Rămîne de lămurit dacă au scris ziaristi originali despre un campion scrințit, sau ziaristi scrințiși despre un campion original?

Socoteala crimelor

Deși cele trei ceasuri rele sînt marțea, în America mori mai ușor sîmbăta. La această interesantă concluzie a ajuns comisarul Michael Murphy din New York, care a constatat că cele mai multe crime se comit sîmbăta. După ce a stabilit astfel

cînd se comit cele mai multe crime, polițeuil statistician a mai stabilit: ce culoare de pălărie poartă cei mai mulți criminali, cîți soți îșiucid soțiile într-un an, cîte soții îșiucid soții, cîte crime au loc în mașină, cîte crime au loc la serviciu, cîte au loc acasă, cîte crime se comit în pat, etc. Un lucru n-a stabilit: de ce se comit atît de multe crime? Probabil, pentru că sînt atît de mulți criminali...

Bea, lelișo, coca-cola!

Tăranii săraci din Peru au prea mulți bani. Ca să-i salveze de această pacoste, latifundiarii peruvieni au hotărît să le plătească jumătate din leafă în natură. „Natura“ oferită are două sortimente: rachiou sau coca-cola. Cine nu suportă rachiou are la dispoziție coca-cola. Cine nu suportă coca-cola are la dispoziție rachiou. Cine nu-i suportă pe latifundiari, are la dispoziție poliția...

Pțg.

SĂRITURA ȘI PICTURA

Ce face pictorul francez Georges Mathieu? O să rideți dar pictorul... pictează.

Pictatul de-a bușelea, pictatul într-o rină, pictatul de la distanță, cu pistolul, toate au fost depășite. Ultimul răcnet în ce privește arta plastică este săritura. Hopa-țop! Adică hopa cu picioarele și țop cu penelul. Rezultatul se numește capodoperă și se vinde la prețuri frumoase. Firește, nu în funcție de valoarea tabloului. În funcție numai de snobismul clientului.

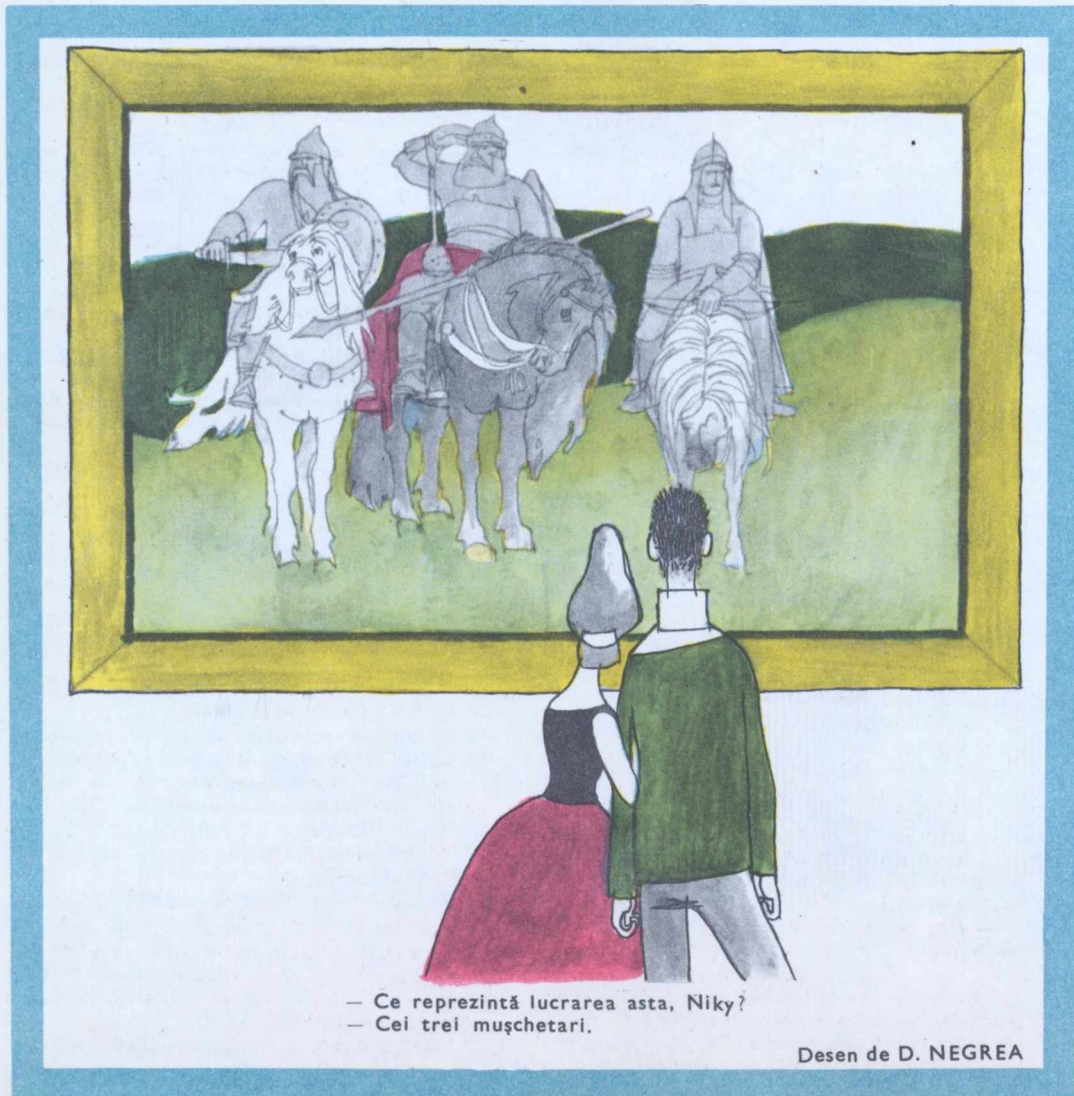
Precizăm că fotografia îl reprezintă pe pictor cînd sare în atelierul său. Adică la lucru!

Pțg.

FEL DE FEL, TOATE LA FEL

CULTURĂ SUPERFICIALĂ

— Ce reprezintă lucrarea asta, Niky?
— Cei trei mușchetari.

Desen de D. NEGREA

Măciulia

Păpădie,
Biată păpădie,
Vîntul te spulberă-ntr-o clipită
Și rămîne,
Caraghios și șui,
Un fir verzui
Și o măciulie dezgolită.
Puful: uite-l, nu-i...
Primii fulgi de nea, tremurători,
Căzuți între toamnă și iarnă
Îi destramă soarele în zori.
Iată: am prins unul în palmă.
Sărutul lui,
Uite-l, nu-i!
Lacrima lui,
Uite-o, nu-i...
Fumul de țigară
Își strecoară prin nări
Ceața parfumată și amară,
Cobre spirale spre tavan,
Iluzie de un ban,
Pornită prin lume hai-hui:
uite-o nu-i!

Dar tu, poezie,
Ești menită
Să ai altă ursită.
Pornești în călătoria cea mare
Cu mii de aripi,
Să arzi mereu și să răspunzi
La mii de semne de-ntrebare.
Poete, ia seama
Aripile zdravene să fie,
Altfel rămîi ca un fir caraghios și șui
Ca o biată măciulie
Din care s-a destrămat în zadar
Niște puf ce nu trage-n cîntar
Nici cît puful de păpădie!

MIRCEA BONDA

D IN ZONA OLARULUI

Între John și patron

— Ascultă, dragă John, sint înformat
Că ești nemulțumit de felu-n care
(Tu, harnic fiu al clasei muncitoare!)
Cîștigi la firma mea... Și-am mai aflat

Că ai fi adunat prin buzunare
Vreo șapte-opt dolari. E-adevărat?
Ei bine, poți să-mi fii asociat
Chiar dacă n-ai un capital prea mare.

Plasează-ți banii-n acțiuni la mine
Și dacă bursa o să meargă bine
În mai puțin de-un an ești om bogat.

— Dar, mister, cele câteva parale
Le-aș da pe-un pantalon și pe sandale...
— Păi, ori capitalist — ori îmbrăcat!

STELIAN FILIP

ZIARISTUL AMERICAN: — Mister Arhimede, ce părere aveți despre controlul încetării experiențelor nucleare?

Desen de CIK DAMADIAN

Banchet cu radio

De curind, la Revizia de vagoane C.F.R. Ploiești — Triaj a fost mare bucurie care bucurie și la noi să fie. Respectivei unități i s-a înminat diploma cîștigată în întrecere. Diploma n-a venit singură. A venit însoțită de un al doilea stimulent în valoare de 70 000 lei. Ei, acum că ați aflat și despre asta, veți fi, sper, întru-totul de acord cu mine: care bucurie și la noi să fie. Pînă una-alta a fost la ei.

S-au veselit oamenii, s-au felicitat, s-au îmbrățișat, mă rog, ce nu face omul cînd are de primit parte din 70 000 de lei. Și, în vreme ce salariații se îmbrățișau, cei din conducerea unității lucrau. Nădușeau. Și împărțeau. Lui X i se cuvine atît, lui Y atît, plus încă ceva, lui Z atît, minus ceva, și pînă la urmă, lista a fost finisată și s-a purces la împărțirea primelor. Discret, fără martori, fără tîmbălău. Pe rînd, ca la moară, unul cite unul se trezea pofțit în biroul conducerii:

— Tovarășe, felicitările noastre. Ai muncit cu rîvnă și noi am ținut seama. Semnează ștatul și la mai mare.

Semnează omul de primire, desface plicul și numără. Apoi mai numără o dată. Și încă o dată.

— Ei, ce-i cu dumneata? Nu știi să numeri?

— Eu știu, dar mi se pare că nu știți dumneavoastră. Pe ștat e una, și-n plic e alta.

— Păi, nu te lua după plic, ia-te după ștat.

— Mă iau eu după ștat, dar uite că tot la plic ajung.

— Atunci ia-te după plic.

— Măi, tovarășe, dar eu am semnat ștatul. În plic e mai puțin cu 25 de lei. Se poate?

— Nu se poate. Am greșit noi. Trebuia să fie mai puțin cu 50 lei. Dar acum, gata, s-a zis! Ai scăpat! Recuperăm noi de la altul.

A ieșit omul din birou, frecîndu-se la ochi și a intrat al doilea.

— Tovarășe, felicitările noastre. Uite ștatul, uite plicul. Bagă plicul în buzunar și semnează... Lasă, că o să numeri afară.

— I-am și numărat. Lipsesc 50 de lei. Pe ștat e trecut mai mult.

— Ce e prea mult, strică, tovarășe!

— Da' ce, e vorba de tensiune aici? Cum adică? În ștat am lucrat mai cu rîvnă decît în plic?

— Păi...

— Pricep. Pe ștat am lucrat eu. În plic ați lucrat dumneavoastră.

Și fiindcă omul nostru s-a dovedit un element recalcitrant, au încercat să-l lămurască mai pe-ndelete:

— Dumneata știi ce-nseamnă banchet?

— O masă!

— Vezi că nu știi? Masa e masă și banchetul e ceea ce se află pe masă: icre, Fe-tească, sandvișuri, țuică, batog, înțelegi?

— Înțeleg.

— Ei dacă înțelegi, ce mai vrei?

— Mai vreau și lacherdă.

— O să fie și lacherdă.

— Dar eu o să fiu?

— Dumneata n-o să fii. O să fie cei 50 de lei ai dumitale. Că nu putem invita pe toți salariații.

— Dar bani de la toți salariații puteți aduna?

— Asta putem, că-i banchet în cinstea lor. Și dacă e în cinstea lor, cine să plătească? Noi? De ce numai noi? Noi și-așa o să ne chinuim pînă dimineața ba cu țuică, ba cu vin, ba cu tot felul de delicatose. Știi dumneata ce-nseamnă o noapte nedormită?

— Știu. Înseamnă 50 de la mine, 50 de de lei de la altul, 30 de la un al treilea.

— Ei, vedeți că nu vă uităm pe nici unul? Următorul!

Și în birou a pășit următorul. A semnat, a numărat și a exclamat:

— Tovarășe...

— Știm. Cunoaștem povestea. Plicul. Ce să-i faci? Asta e!

— Păi, asta nu e, e mai puțin. De ce mi-ați scăzut?

— Ca să cumpărăm un aparat de radio.

— De ce nu cumpărați și o mașină de prăjit pîine?

— Ai răbdare! N-au intrat primele în sac!

— Dar unde au intrat?

— Fără insinuări. Intenționăm să cumpărăm un radio să ascuți și dumneata „A rividerci Roma!“...

— Pînă una alta, văd că e „A rividerci doi poli.“

— Ești total nemuzical. Atunci o să ascuți știri sportive sau mersul vremii.

— Nu mă interesează mersul vremii.

— Dar ce te interesează?

— Mersul primei!

— Banii ți i-am oprit pentru aparatul de radio. Nu putem lipsi oamenii de cultură muzicală: „Ceau-ceau, bambina“, „Dai, dai, dai, Carolina dai!“...

— Treaba ei! Carolina poate să dea. Eu nu dau nimic.

Carolina n-a dat. În schimb a dat el. De altfel au dat toți cei 190 de premiați.

Urmează text muzical: din cei 190 care au dat, la banchet numai un grup de 34 a fost invitat. De restul s-a uitat. Dar ce-i drept, s-a încesat.

Care bucurie să vedem la cine o să fie...

AL. VIANU

LOCA-TARU-LUI

(Sfaturi, aparent, înțelepte)

Aveți o fotografie tip „legitimatie“, tip „strand“ sau tip „Cișmigiu“, pe care doriți neapărat s-o expuneți pe perete? Nimic mai simplu! Fixați-o cu un cuișor de dimensiunea degetului arătător. E drept că procedând astfel cade multă tencuială, dar în schimb nu va cădea fotografia.

Cît privește tencuiala, nu-i o problemă. O adunați în fâraș și-o aruncați la gunoi. Dacă faceți la fel și cu alte fotografii, n-o să mai aruncați la gunoi numai tencuiala, ci și peretele!...

Oferiți copiilor distracții cît mai variate! De pildă: liftul! Cu acesta, copii dv. se pot juca „de-a aviatorul“ de la parter și pînă la ultimul etaj, fără să depună nici un efort. Nu omiteți însă să le dați și un briceag, cu ajutorul căruia, între două „curse“, ei vor putea executa pe furnirul lucios al cabinei nenumărate desene și inscripții amuzante.

În eventualitatea că administratorul blocului se apropie de copii și îi deranjează explicindu-le că n-au voie să se joace cu ascensorul, spuneti-i categoric: — Ei, tovarășe! Ai dat în mintea copiilor? Ce cauți în lift?...

S-a stricat garnitura de la robinetul de apă rece? Vă sfătuim călduros să n-o schimbați. Aveți la îndemînă robinetul de siguranță pe care îl puteți folosi în condiții optime. Într-adevăr, răsucindu-l nu mai curge nici apa caldă, dar pînă la urmă o să curgă șuvoi și apa rece și apa caldă pentru că se va strica garnitura cu siguranță și la acest robinet. Cu atît mai bine. O să vă puteți, în sfîrșit, îmbăia în dormitor sau vestibul tot atît de bine ca și în baie.

Vorba ceea: ce nu face omul pentru un plus de confort?...

Cine nu gătește, nu mănîncă — asta știe orice gospodină. Și cum la un prinz nu puteți minca tot ceea ce ați pregătit se recomandă păstrarea preparatelor la aer, care se găsește din belșug, chiar și pe pervazul ferestrei. Acolo se pot așeza, în afară de oalele de bucătărie, crățiți sau tigăi și sticle cu lapte, sifoane etc.

Acestea, cel mult, pot cădea pe stradă, fapt care nu duce la murdărirea bucătăriei. În unele cazuri însă, poate duce și la spital. Dar nu pe dv.!:..

Cînd se ard becurile de la vreo lustră din apartamentul dv. înlocuiți-le cu cele montate pe scări. Dar fiți foarte atent! S-ar putea să vă observe un vecin de palier și deh, dacă într-o bună zi face și dînsul la fel? Va rămîne scara în beznă. Un avantaj totuși ar exista: nu s-ar mai vedea lipsa becurilor!...

DAN MANOLESCU

Desen de HORIA ȘTEFĂNESCU

Fără cuvinte

Anecdote clasice

Un om sărac cerînd mila lui Malherbe îl asigură că se va ruga pentru el.

— Eh, sărmanule, îi spuse Malherbe, ce credit pot avea rugăciunile tale în altă lume față de un dumnezeu care te-a lăsat să mori de foame într-a noastră?

În bătălia de la Hastembeck un soldat francez pierzîndu-și ambele brațe primi din partea regelui drept recompensă o sumă de bani foarte mică.

— Ați fost informat greșit, sire — răspunse soldatul — n-am pierdut o simplă pereche de mînuși.

Frederic cel Mare, în urma unei victorii chemă un ofițer și îi oferi la alegere — o pungă de bani și o decorație. Ofițerul alege punga:

— Ai ales punga — îi spuse el supărat. Înseamnă că nu ai onoare.

— Greșiți, sire. Am datorii atît de mari încît numai onoarea mă obligă să le plătesc.

Un proaspăt absolvent de conservator îl întrebă odată pe Mozart cum să ajungă celebru:

— Ești prea tînăr, îi răspunse maestrul.
— Dar dv. n-ați fost?
— Ba da, dar n-am cerut sfaturi cum să ajung celebru.

După ce se însănoșise în urma unei boli lungi, Molière se întîlni cu un cunoscut care se lăuda cu prietenia lui:

— Cum, Molière, mai trăiești? îl întrebă mirat acesta.

— Halal de asemenea prietenie — răspunse dramaturgul. Nici la înmormîntarea mea nu ai catadixit să vii!

Un poet mediocre îi aduse lui Piron un fazan. A doua zi cînd îl văzu scoase din buzunar o lungă tragedie în versuri pe care se pregăti să i-o citească.

— Dacă acesta-i sosul cu care trebuie să înghit fazanul — țî-l dau îndărăt! răspunse Piron și trecu mai departe.

Franz Lehar primi într-o zi vizita unui tînăr care se recomandă pictor, muzician și artist dramatic. După ce cîntă la pian o compoziție proprie îl întrebă pe Lehar:

— Vedeți, maestre? Am atîtea talente și nu știu de ce să mă apuc. În care artă credeți că aș reuși mai bine?

— În pictură — zimbi Lehar. Cel puțin nu se aude.

Lehar era caustic numai cu tinerii care își inchipuiău că muzica nu cere muncă și talent. Într-o zi, veni la el un tînăr care, după ce execută, mai puțin decît medicu, o arie oarecare, îi ceru părerea.

— Dumneata ai fi fost un bun înlocuitor al lui Carusso, spuse Lehar în sfîrșit.

— Eram sigur că veți spune așa — exclamă tînărul. Credeți că într-adevăr aș fi fost un bun înlocuitor?

— Da — afirmă compozitorul. Ai fi putut muri în locul lui.

Trecînd printr-un mic sat, incognito, Ludovic al XIV-lea, poposi la un han și ceru să i se aducă niște ouă. La plată, hanșul îi trecu o sumă exorbitantă.

— Se vede că ouăle sînt foarte rare pe aici — observă regele crezîndu-se nedescoperit.

— Ouă avem destule — dar regii sînt extrem de rari prin părțile noastre — răspunse hanșul.

— Delunamai, măleagăcele mai frumoase amintiri...
— Iubitule, dar noi ne-am cunoscut în luna iunie?
— Păi eu ce spun!...

Desen de VICHI S. ALEXIU

Chiriași model

Aflind că există în Brăila patru cetățeni care sînt niște chiriași-model, am ținut să-i cunoaștem personal.

În blocul A-1 din piața Hristo Botev (scara D, apartamentul 16) am făcut cunoștință cu locatarul *Livianis Andrei*, de la I.F.C.C.S. Chișcani, care nu și-a plătit chiria din luna iunie a anului trecut. „În schimb” tulbură, cu chefurile și cu scandalurile sale, liniștea celorlalți locatari.

În blocul C-1 (scara B, apartamentul 19) am cunoscut pe locatarul *Iosub Sandu*, tot de la I.F.C.C.S. Chișcani, care nu și-a plătit chiria din luna iulie a anului trecut.

Dumitru Vasile din blocul B-2, scara 3, nu și-a plătit chiria din octombrie, iar *Neacșu Ion* din blocul D-1 (scara B, ap. 5) continuă să nu-și plătească restanțele la căldură.

Părinte-ne bine de cunoștință, i-am întrebat pe cei patru locatari: — De ce vi se spune dv. „locatari”? Iar ei ne-au răspuns: — Pentru că, la toate îndemmurile de-a plăti ceea ce datorăm, sîntem locatari de urechi.

Am apreciat sinceritatea răspunsului, și, fiindcă cei patru cetățeni neplătnici domiciliază în blocuri, am ținut și noi să-i popularizăm... în bloc...

Brinză bună...

I.C.I.L. Adjud, Secția de fabricație Podul Turcului a expediat

la I.C.R. Adjud 11 917 kilograme de „brinză de Moldova”.

La I.C.R. Adjud, marfa a sosit în stare bună. Dar din cauza depozitării îndelungate și în condiții necorespunzătoare (într-un beci fără aerisire și cu temperatură ridicată) brînză din unele putini „a prins o pojghiță de mucegai”, ceea ce a determinat ca „înainte de livrare, acest strat să trebuiască a fi curățat”.

Adică, mai pe șleau, brînză respectivă s-a stricat.

În puțină a rămas „șvaițer”! Adică mai mult găuri.

Să vedem cum rămîne cu gaura din gestiune.

Acoperișuri și burlane

I.R.C.R. raionul Lenin a făcut astă-vară niște costisitoare reparații la acoperișurile a zece blocuri de pe strada Drumul Taberei (blocurile: B, C, D1, D2, E2, G1, H, J, L și K).

După efectuarea acestor reparații, apa ploilor a început să pătrundă prin acoperișuri mai rău decît înainte, degradînd apartamentele și lucrurile locatarilor.

În plus, toate burlanele, care erau prevăzute în deviz să fie reparate, au fost... din contră: înfundate cu cioburi de țigla și cu moloz.

Sesizîndu-i-se aceste fapte, Sfatul popular al raionului Lenin răspunde că... sesizarea e justă și că a dat dispoziții pentru... repararea reparațiilor.

Despre vreo tragere la răspundere a celor care — în loc să dreagă, au stricat — nici o vorbuliță.

În mod normal, celor care au înfundat burlanele ar fi trebuit să li se infunde, iar cei ce-au reparat prost acoperișurile n-ar trebui... acoperiți.

Pietricele și pietroaie

Una din sarcinile Secției drumuri și poduri Tirgu Mureș e să întrețină drumurile naționale din regiune.

Le întreține în mod felurit. Între altele, presărînd pe ele piatră spartă.

Această piatră trebuie să aibă anumite dimensiuni: cam de la 2,5 cm pînă pe la 4 cm.

Dar unele cariere furnizoare (ca de exemplu I.R.E.M. Miercurea Ciuc, prin unitatea ei de la Sîncrăeni) furnizează niște piatră de dimensiuni cu mult mai mari: care, pornind de la 6 pînă la 10 centimetri... pietricica, ajunge uneori pînă la 18 centimetri... pietroiul.

Astfel de piatră a expediat cariera Sîncrăeni, recent, în gările Deda și Reghin.

Cînd o secție de drumuri are nevoie de pietricele, trebuie să aibă cineva inimă de piatră, ca să-i trimită pietroaie.

Răspunsuri de la Craiova

În „Urzica” nr. 6/1962 a fost criticat faptul că, la Craiova, în blocul de pe str. A.I. Cuza nr. 17—21, încăperile destinate spă-

lătorilor și uscătorilor au alte utilizări. Locatarii respectivi își depozitează în ele diverse troace (sticle, butoaie, cărucioare, mobile vechi...)

Sesizat, Sfatul popular al orașului Craiova a răspuns că... „s-au luat măsuri pentru remedierea deficiențelor semnalate”.

După un an de la acest răspuns, ni s-a semnalat că situația în numitul bloc e... aceeași.

Sesizîndu-l și despre aceasta, Sfatul popular al orașului Craiova ne-a răspuns... ca și anul trecut, că „a dat dispoziții la I.A.F.L. (Întreprinderea de administrare a fondului locativ) Craiova, să pună aceste încăperi în stare de funcțiune”.

Sîntem curioși să vedem dacă Sfatul popular al orașului Craiova tot așa ne va răspunde și... la anul.

Atenție la var!

I.C.R.I. (Întreprinderea de construcții și reparații Iași) a făcut astă-toamnă unele reparații la niște imobile din cartierul C.F.R. „Aurora”.

La reparații a utilizat și var. Var-pastă. Dar cînd reparațiile au fost terminate, varul rămas n-a fost ridicat. A fost lăsat pe loc, pînă l-a prins iarna și a înghețat.

I.C.R.I. nu neagă acest fapt.

De fapt, celui care ar nega, i s-ar putea spune că... neagă de... îngheață varul.

C.

De la Autogara

I. R. T. A. — B U Z Ă U

Pe la ora 9 dimineața, îmi vine rîndul la ghișeul autogării I.R.T.A. Buzău.

— Vă rog, un bilet pînă la Cîlnău.

— 3,50 lei și plecați la ora 16! răspunde casiera.

— Aoleu! Nu mai aveți nici un bilet pentru ora 11?

— Nu, pe cuvîntul meu!

Ei, și-a dat ea cuvîntul, am dat eu banii, îmi dă ea biletul și cînd dau eu să plec, apare șoferul Gita Teodoru:

— Am onoarea și vă sărut mînușitele! i se adresează el cu o reverență de mare senior.

— Bine c-ai venit. Uite două bilete pînă la Cîlnău. Pe cuvîntul meu, numai eu știu cum ți le-am păstrat!

Surprins de această relativitate a cuvîntului de onoare, intenționez să iau din nou cuvîntul în fața ghișeului, cînd se anunță pentru dezaglomerare o cursă specială pentru ora 12! Tot e bine... pe cuvîntul meu! Îmi zic eu mai liniștit. Și, împreună cu alți zece călători, care aveau bilete pentru ora 16, o rugăm pe casieră să ni le vizeze pentru cursa de ora 12.

Parcă o rugasem să se sinucidă!

— Nu se poate, pe cuvîntul meu!

— Cuvîntul... l-ați mai dat o dată! Noi vrem viza!

— Aaa!... strigă ea. Vă mai arde de glume! Cei glumeți tot la 16 pleacă!

— Atunci, o să-l rugăm pe șeful autogării!

— Și credeți că el e mai bun ca mine?

Bine dispus, șeful ne ascultă păsul, și la urmă ne spune:

— Sînt de acord să plecați la ora 12 dacă plătiți biletul întreg pînă la capătul liniei, adică 8,50 lei!

— Poate că nu ne-am exprimat bine! zic eu.

— Ba v-ați exprimat destul de bine, continuă el dulceag, dar și eu m-am exprimat limpede: 8,50!

— Dar noi mergem pe distanțe de cite 3 și 4 lei!

— Gata! mi-o retează el, începînd să devină nervos. V-am spus ultimul cuvînt!...

Toți pasagerii am plătit cite 8,50 lei — cum a fost „ultimul cuvînt” al șefului autogării — și ne-am dat jos unde am avut nevoie. Acum mai rămîne ca ultimul cuvînt să și-l spună conducerea I.R.T.A. Ploiești.

Pe cuvînt de onoare. Dar nu al casieritei.

VALERIU FILIMON

TINERETALENTE

— Cu mine nu t-a mers... l-am spus de la început că nu-i dau bacșiș!!!

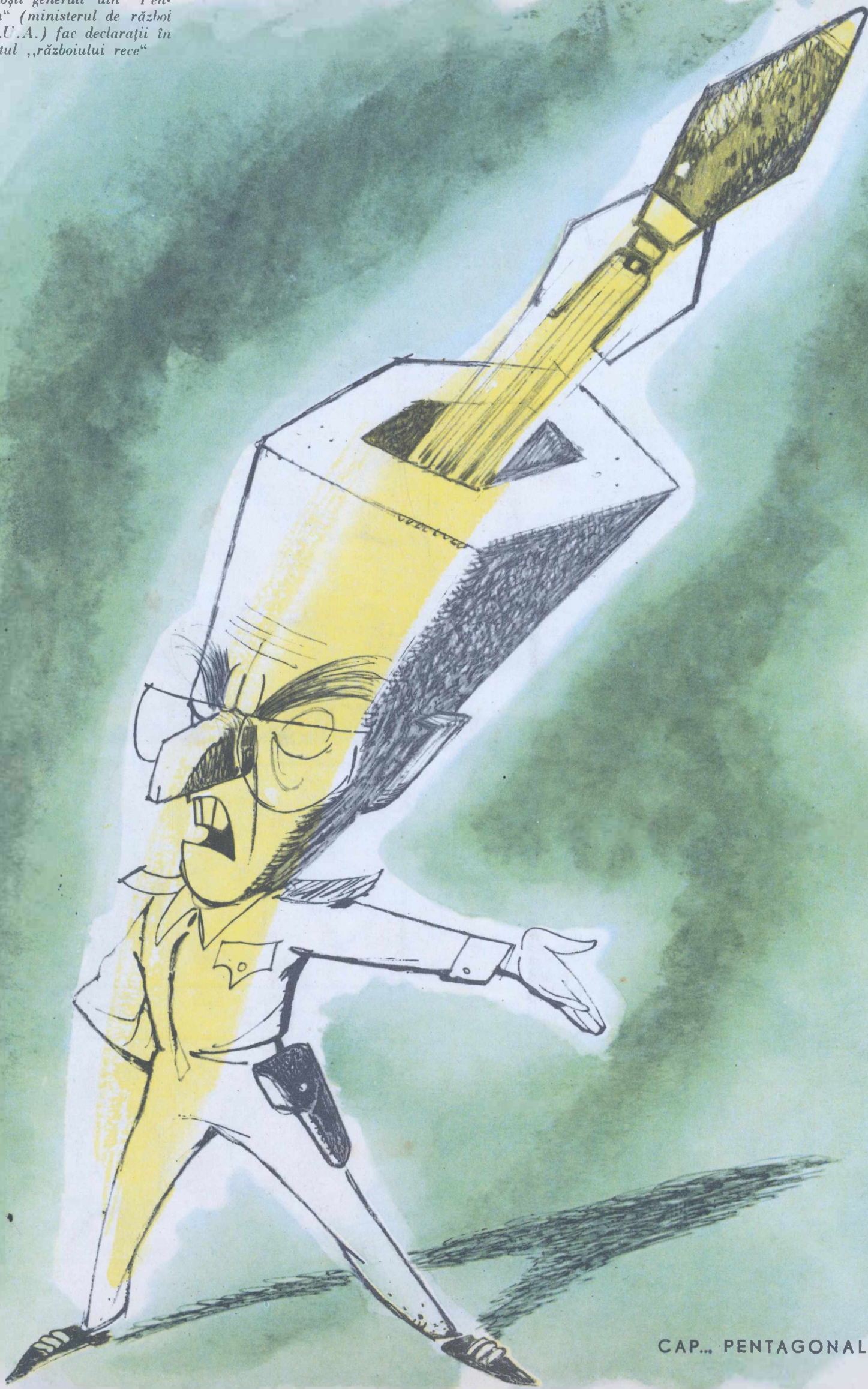
— Dacă nu mi-oi da... să-ți rămînă mîna așa!!!

SERVILUL: Tovarășe șef, dacă doriți... mă tund eu în locul dv.!!

Desene de DUMITRESCU POMPILIU

Belicoșii generali din "Pentagon" (ministerul de război al S.U.A.) fac declarații în spiritul „războiului rece“

Eugen Taru 1963